

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

Vt in deitate & humanitate Chr[ist]i habitemus. 39

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

LIBER I.

candatur, atque in omnibus creaturis laudat se-
ipsum de omnibus illis, quæ per humanam na-
turam a se assumptam est operatum. In his exul-
tant omnes sancti & angeli, et omnes beati spi-
ritus in perenni laude & gratiarum actiōe, & ibi se
ipsum offerunt in diuinum illud speculum, quod
iugiter contemplantur, & se in Deo & Deum
in seipsis cognoscunt, qua felici contemplan-
tione pascuntur & satiantur, perpetuam nihilo-
minus esuriem ob ardentissimum & insatiabi-
lem amorem habentes. Extra istud diuinum spe-
culum nec ad momentum diuertunt. In ipso nan-
que cognoscunt et vident, quicquid ex Deo e-
manauit, & omnia quæ per diuinam pariter ac
humanam naturam suam beatissima Trinitas
est operata, et quicquid actu operatur & dein-
ceps operatura est per omnes creaturas, in o-
mnibus amorosis spiritibus, et in omnibus mun-
dis, feruidis atque deuoris coribus. Istud est fe-
licissimum contemplationis obiectum omni-
um beatorum, tam hominum, quam angelorū,
et beatorum spirituum, quod ipsi insatiabili de-
siderio in diuino speculo contemplantur, vbi De-
um in diuina pariter et humana natura vident
et cognoscunt, non iam per speculum in enigma-
te, sed facie ad faciem, hoc est, fruendo contem-
plantur atque diligunt Deum in intima sui spiri-
tus essentia in facie animæ. Vnde Deū totaliter
in sua habent potestate, et hoc ipsum contempla-
tur, atque fruuntur ipso singuli in seipsis.

Qualiter aīa huic speculo iugiter debeat in-
tēdere, et in medio diuinitatis atque nobili-
ssimæ humanitatis habitare, Ca. XXXIX.

Istud

MARGARITAE EVANG.

Istud igitur speculum continue ab oculos ver-
sare debemus, nec vlllo vnquam tempore il-
lud non circumferre. Quando enim nos extro-
uertimus, ad præclaram ac venerabilem eius hu-
manitatem conuertimur, quæ & quanta pro no-
bis sustinuit, attendentes. Et sic immobiliter fixi
stamus inter diuinitatem & humanitatem, & in
eis nos ipsos contemplamur, ac si inter duo esse-
mus specula cõstituti, in quibus defectus & ma-
culas nostras intueremur. Et quidem in diuinita-
te contemplamur, quam pure, simplex, immobi-
lis, amorosa ac diuina extet essentia illa, ex qua
nos emanauimus, & qualiter eadem ipsa diuina
essentia se nobiscum vniuit, & intra nos per di-
uinitatem existit. Debemus ergo nos dulciter in
eam inclinare, & in ea permanere, nec vnquam
inde egredi, idque per merita sanctissimæ huma-
nitatis sue. In humanitate vero quasi in speculo
contemplari nos debemus & aspicere, qualiter
ipse vixit, & quali nos ipse via præcessit. ¶ Pro-
inde sicut in diuinitatē supra & extra nos ipsos
per amorem proficimus, & inibi in nuda ac es-
sentiali spiritus paupertate consistimus, non ali-
ter quam si in dulci ac amorosa illa diuinitatis
essentia nos ipsos perdidissemus, parati semper ex-
istentes ad perficiendum siue tolerandum, quic-
quid nos agere siue dimittere vel etiam pati De-
us voluerit, ita nimirum ab extra in eius declina-
re sanctissimam humanitatem debemus, quate-
nus eo modo componamus animam & corpus
nostrum, quo ipse composuit suum, videlicet in
apparatu, in moribus, in eundo, in stando, in lo-
quendo, in tacendo, in iacendo, in sedendo, in dor-
miendo, in vigilando, in agendo siue dimitten-
do,

do, in comedendo & in bibendo, & sic iugiter ob oculos habere studeamus imaginem Christi, quatenus secundum illā nos dirigere valeamus. Istud autem si in nobis perfici debet, Deū ipsum hoc in nobis operari oportet. Porro ad hoc, ut Deus in nobis operari dignetur, & ab ipso ex hac sensuali ac bestiali vita in vitam spiritalem, & e vita spiritali in vitam deiformem transferri mereamur, ad hoc (inquam) ars quædam necessaria est, quæ est annihilatio sui ipsius.

Qualiter omnis nostra exercitatio debeat esse circa abnegationem, tolerantiam & nihilum. Cap. XL.

VT igitur absque impedimento in nobis opus suum Deus operari possit, nosq; iugiter parati simus agi primo ab ipso et post modum agere & operari pro nobis, utque semper habere possimus nudum, liberum & resignatum fundum, omnis nostra exercitatio in abnegatione, tolerantia & nihilo consistere debet. Primo igitur cum aduertimus Deum in nobis operari velle, aut quando homines aliquid a nobis, quod non sit illicitum, petunt vel exigunt, ibi continuo nos ipsos abnegare debemus, parati implere, quicquid siue Deus siue homines a nobis requirant. Secundo in tolerantia siue patientia exerceri debemus, & primo quidem ut hilariter atq; libenter sufferamus, quicquid nos Deus pati voluerit, idq; ob suam amarissimam passionem. Hoc namq; Deus vult nos æquanimiter ad extremum vsq; sustinere. Secundo autem penam illam, quam peccatis nostris meruimus, nobis misericorditer

H rela-